இரண்டு தசாப்தங்களும் -

எண்பதுகளில் தமிழீழத்திலும், சிங்கள தேசத்திலும் அரசியல் தலைவிதியை அடிப்படைத்து தொண்ணூறுகளின் முடிவடைந்த ஒரு முக்கிய தசாப்தத்தின் வரலாற்று நாயகனாக விளங்குகிறார் பிரபாகரன். இப்படியாக பிரபாகரனுக்கு புகழஞ்சலி செலுத்துகிறார் பிரபல எழுத்தாளரும் 'லங்கா கார்டியன்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமான "மேர்வின் டீ சில்வா"

புயலின் மையமாக நின்று தமிழரின விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த வீரன் என்ற காரணத்திற்காக ஒரு தசாப்தத்தின் மாமனிதன் எனப் பிரபாகரன் போற்றப்படுகிறார். "இது எனது தனிப்பட்ட மானசிக மதிப்பீடு அல்ல. இலங்கைத் தீவை அதிர வைத்த பூகம்பமான நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது இது தவிர்க்கமுடியாத வரலாற்றின் தீர்ப்பு" என்கிறார் மேர்வின்.

எண்பதுகளில் புயலின் வேகத்துடனும், ஆவேசத்துடனும் புலிகள் இயக்கம் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தது என்ற வரலாற்று உண்மையை யாரும் மறுக்க முடியாது. இந்தக் கால கட்டத்தின் வரலாற்றுக் கதாநாயகன் பிரபாகரன் என்பதும் சரியான மதிப்பீடுதான், எனினும், பிரபாகரனதும், விடுதலைப் புலிகளினதும் வரலாறு ஒரு தசாப்தத்திற்குள் மட்டும் அடங்கி நிற்கவில்லை. எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் தலைதூக்கிய வன்முறை அரசியல் அலைகளுடன் தொடங்கி இன்று வரை படிமுறை வளர்ச்சியுடன் முன்னோக்கி அசைந்து கொண்டிருக்கும் புலிகளின் வரலாறு கிட்டத்தட்ட இரண்டு தசாப்தங்களை வியாபித்து நிற்கிறது.

இந்த இரண்டு தசாப்த காலகட்டத்தில் தமிழீழ மக்களின் அரசியல் வரலாறு மாபெரும் திருப்புமுனைகளை எதிர்கொண்டது. இந்த வரலாற்றுத் திருப்பங்களும் தேசிய போராட்டத்தில் அவை ஏற்படுத்திய பாரிய தாக்கங்களுமே விடுதலைப் புலிகளின் வரலாற்றுத் தோற்றம், வளர்ச்சி, எழுச்சியுடன் பின்னிப்பிணைந்து நிற்கின்றன.

எழுபதுகளைக் கொண்ட தசாப்தம் அரச அடக்குமுறையையும் (State Repression) ஆயுத எதிர்ப்புமுறையையும் (Armed Resistance) முனைப்புறச் செய்த காலகட்டம். ஒடுக்குமுறை மோசமாகிச் செல்லும்போது எதிர்ப்புமுறையும் உரங்கொண்டு தீவிரம் பெறுவது இயல்பானது. சகல புரட்சிகரப் போராட்டங்களிலும் இதுவே சரித்திர நியதியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இந்த முரண்பாட்டு நியதியின் அடிப்படையில் இந்த தசாப்த வரலாற்றினை நாம் மீளாய்வு செய்து பார்ப்பது பயனுடையதாக அமையும். அப்பொழுதுதான் ஆயுதப் போராட்டத்தின் வரலாற்றுத் தேவையையும், புலிகள் இயக்கத்தின் தோற்றத்திற்கான புறநிலைகளையும் நாம் புரிந்துகொள்ளலாம்.

எழுபதின் ஆரம்ப காலகட்ட நிகழ்வுகள் தமிழீழ மக்களின் அரசியல் வாழ்வில் பாரிய தாக்கங்களை விளைவித்தது. இந்தக் காலப்பகுதியில் புதிய மூர்க்கத்துடன் எழுந்த சிங்களப் பேரினவாதம் தமிழருக்கு எதிரான அடக்குமுறையை தீவிரப்படுத்தியது. இதன் விளைவாக தமிழ், சிங்கள தேசங்கள் மத்தியில் நிலவிய தேசிய முரண்பாடு கூர்மையடைந்தது. இதனால் தமிழீழத்தில் வன்முறை அரசியலின் எழுச்சிக்கான நிர்ணயமான புறநிலைகள் உருவாகின.

ஆவேசம் கொண்ட இளம் பரம்பரை

ஏற்கனவே சிங்கள இனவாத ஒடுக்குமுறையின் அழுத்தத்தால் விரக்தியும், கொதிப்பும் கொண்டிருந்த தமிழ் இளம் சமுதாயம்மீது 1970 ஆம் ஆண்டு தரப்படுத்தல் முறை திணிக்கப்பட்டமை எரிகிற புண்ணில் எண்ணெய் ஊற்றுவதுபோல அமைந்தது. உயர் கல்வி வாய்ப்பிற்கும், வேலை வாய்ப்பிற்கும் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டதால் தமிழ் இளம் பரம்பரை ஆவேசம்கொண்டிருந்தது. ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், கண்டனக் கூட்டங்கள், கொடும்பாவி எரிப்புகளாக தமிழீழமெங்கும் மாணவர் கிளர்ச்சிகள் குமுறின. இக்கிளர்ச்சிகளுக்கு எதிராக சிங்கள அரசின் ஆயுதப் படையினர் மேற்கொண்ட மிருகத்தனமான அடக்குமுறைகள் இளம் சமூகத்திற்கு மேலும் ஆவேசத்தைக் கொடுத்தது. இந்தக் கொதிப்பான சூழ்நிலையில் சிங்கள இனத் துவேசத்திற்கு சிகரம் வைக்குமாப்போல 1972 ஆம் ஆண்டு, மே 22 ஆம் திகதி புதிய குடியரசு அரசியலமைப்புச் சட்டம் நடைமுறைக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. திருமதி. பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையில், முக்கூட்டு முன்னணியாக (சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, லங்காசமசமாஜக் கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி) 1971ல் ஆட்சிப்பீடம் ஏறிய அரசு சிங்களப் பேரினவாதத்தை சட்டரீதியாக ஸ்தாபனமயப்படுத்த முனைந்தது. இந்த நோக்கில் கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா உருவாக்கிக் கொடுத்தார் — வரைந்த புதிய அரசியல் யாப்பை

இடதுசாரி இயக்கத்தின் தந்தைகளில் ஒருவராக வர்ணிக்கப்பட்ட கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா உருவாக்கிக் கொடுத்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. சிங்கள மொழிக்கும் பௌத்தத்திற்கும் முதன்மையான விசேட அந்தஸ்து வழங்கி முந்திய சோல்பரியின் அரசியலமைப்பில் தமிழருக்கு வழங்கப்பட்ட பாதுகாப்பு உத்தரவாதங்களை நீக்கி தமிழரின் நலன்களுக்கு விரோதமான முறையில் உருவாக்கப்பட்ட இந்தப் புதிய அரசியலமைப்பு சிங்கள — தமிழ் தேசிய முரண்பாட்டை மேலும் உக்கிரப்படுத்தியது.

அரசியலிலும் அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மென்முறை வழியைத் தழுவிநின்ற அகிம்சைப் போராட்டம் அன்றைய புறநிலை சூழ்நிலைக்கு ஒவ்வாதது என்ற விழிப்புணர்வும் ஏற்பட்டது. மனிதாபிமானமற்ற, மனித தர்மங்களுக்கு மதிப்பளிக்காத, அடக்குமுறையாளனின் மிருகத்தனமான வன்முறைக்கு எதிராக, மென்முறையான, ஆத்மீக, அறநெறி தழுவிய போராட்ட வடிவம் வெற்றியளிக்கப்போவதில்லை என்பதை தமிழீழ இளம் சமூகம் உணர்ந்துகொண்டது.

இதுவரை காலமும் அமைதி வழியில் நடைபெற்றுவந்த அரசியல் போராட்டம் எழுபதின் ஆரம்பத்தில் வன்முறை தழுவிய போராட்டமாக வெடித்தது. கொலை முயற்சிகள், குண்டுத் தாக்குதல்கள், அரச உடமைகளை நாசம் செய்தல், பேருந்துகளுக்கு தீ வைத்தல், அரச கொடியை எரித்தல் - இப்படியாக பரவலாக அரசியல் வன்முறை குமுறியது. புதிய இனவாத அரசியலமைப்பை ஆதரித்து தமிழ்த் துரோகிகளாக கருதப்பட்ட தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசின் அடிவருடிகளாக செயற்பட்ட

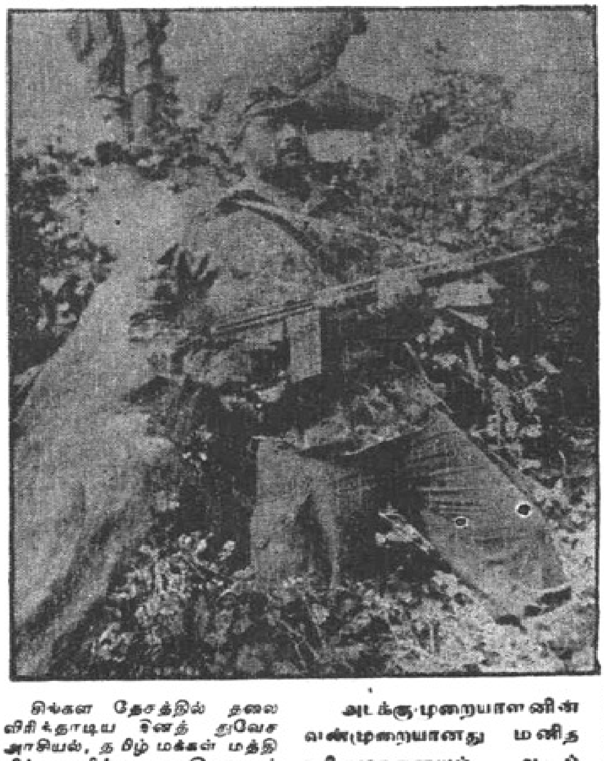

எழுபதுகளில் வன்னிக்காட்டில் ஆயுதபாணியாக நிற்கும் தலைவர் பிரபாகரன்

சிங்கள தேசத்தில் தலைவிரித்தாடிய இனத் துவேச அரசியல், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் குறிப்பாக இளைஞர் மத்தியில் புரட்சிகரமான அரசியல் விழிப்புணர்வையும் தீவிரவாத போக்குகளையும் உருவாக்கச்செய்தது

மென்முறையும் வன்முறையும்

பேயுருவம்பெற்றுவந்த சிங்களப் பேரினவாதத்தை எதிர்த்துநின்று போராடும் உறுதிப்பாடோ, செயற்திறனோ, தீர்க்கதரிசனமோ,

உருப்படியான கொள்கைத் திட்டமோ எதுவுமற்ற பழைய தமிழ்த் தலைமையில் புதிய இளம் சமுதாயம் நம்பிக்கை தளர்ந்தது. பிரித்தானிய காலனித்துவம் திணித்துச்சென்ற பாராளுமன்ற அரசியல் முறை சிங்களப் பெரும்பான்மை சர்வாதிகாரத்திற்கு வலுவூட்டி வந்ததால் பாராளுமன்ற

அடக்குமுறையாளனின் வன்முறையானது மனித உரிமைகளையும், அடிப்படை மனித சுதந்திரங்களையும் நசுக்கி தமிழினத்தை ஒழிப்பதை இலக்காகக் கொண்டதால் அது அநீதியானது, பிற்போக்கானது. வன்முறைக்கு எதிராக அடக்கப்படும் மக்கள் உரிமை கோரி, சுதந்திரம் கோரி, நீதி கோரி மேற்கொள்ளும் வன்முறைப்

போராட்டம் முற்போக்கானது. நியாயமானது. இந்தக் கண்ணோட்டத்தின் அடிப்படையில் வன்முறை அரசியல் போராட்டத்தில் குதிக்க புரட்சிவாதத் தமிழ் இளைஞர்கள் தீர்மானித்தனர்.

சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அமைப்பாளர்கள், அரச அடக்குமுறையின் ஏவலாளர்களாக செயற்பட்ட தமிழ்க் காவற்துறை அதிகாரிகள் ஆகியோர்மீது திட்டமிட்ட தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

தன்னிச்சையான வன்முறை

தமிழீழத்தில் தலையெடுத்த வன்முறைப் போராட்டம் சிங்கள அரசுக்கு ஒரு புதிய சவாலாக எழுந்தது 1971ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல்மாதம் தென்

னிலங்கையில் வெடித்த ஜே. வி. பி யினரின் ஆயுதக் கிளர்ச்சியை வெற்றிகரமாக நசுக்கி பதினையாயிரம் சிங்கள இளைஞர்களைக் கொன்றுகுவித்த பண்டாரநாயக்கா அம்மையார் தமிழீழத்திலும் அரச அடக்குமுறையை முடுக்கிவிடத் தயங்கவில்லை அரச ஆயுதப் படையினரால் தமிழ் இளை

இரண்டு தசாப்தங்களும் புலிகளும் *என்ற தலைப்பில் முத்தமிழ் விழா மலரில் (1991) திரு அன்ரன் பாலசிங்கம் எழுதிய கட்டுரையை இங்கு மறுபிரசுரம் செய்கிறோம்.*

புலிகளும்

ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, கொள்கைத்திட்டம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ஒரு புரட்சிகர விடுதலை அமைப்பை கட்டி எழுப்பி ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க 1972ல் தலைவர் பிரபாகரன் உறுதிபூண்டார்

வீரமும், அர்ப்பணிப்பும், விடுதலை உணர்வும் மிக்க புரட்சிகர இளைஞர்கள் அவரின் பின்னால் அணிதிரண்டனர்

ஞர்கள் வேட்டையாடப்பட்டனர். விசாரணையின்றி சிறையில் தள்ளப்பட்டனர். மிருகத்தனமான சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர். கொலைசெய்யப்பட்டனர். இந்தக் கொடுமை காரணமாக பல தீவிரவாத இளைஞர்கள் தலைமறைவு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள நேர்ந்தது. ஆயினும் வன்முறை அலை ஓயவில்லை.

தமிழ் இளைஞர்களின் வன்முறைப் போராட்டம் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, கொள்கைத் திட்டத்தைக் கொண்ட ஒரு புரட்சிகர அமைப்பு மூலம் நெறிப்படுத்தப்படவில்லை. தனி நபர்களாகவும், ஒரு சிலரைக்கொண்ட குழுக்களாகவும், தன்னிச்சையான போக்கில் வன்முறையில் இறங்கிய இளைஞர்களுக்கு அனுபவமோ, ஆயுதம், வெடிமருந்துகள் பற்றிய அறிவோ, பயிற்சியோ, போர் யுக்தி, போர் முறைத் திட்டங்கள் பற்றிய தெளிவோ இல்லாததால் பெரும்பாலான வன்முறை முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தன. எனினும், விடுதலையுணர்வும், தேசியப் பற்றுணர்வும், அரச ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான ஆவேசமும், புரட்சிகரப் போர்க்குணமும் இந்த இளைஞர்கள் மத்தியில் மிகுந்து காணப்பட்டது

பிரபாகரனின் புரிந்துணர்வு

வன்முறை அரசியலில் ஆர்வம்கொண்ட இந்தப் புரட்சிவாத இளைஞர்கள் அனைவரும் தம்மைத் தமிழ் மாணவ பேரவையினர் என அமைத்துக்கொண்டனர். சத்தியசீலன் என்ற பட்டதாரி மாணவன் தலைமையில் இந்த அமைப்பு இயங்கிவந்தது. சிவகுமாரன், பிரபாகரன், தங்கத்துரை போன்றோர் இந்த அமைப்போடு தொடர்பு கொண்டு இயங்கிவந்தனர்.

செயற்திறனற்ற தலைமை காரணமாக இந்த அமைப்பு செம்மையாக செயற்படவில்லை. சத்தியசீலன் இளைஞர்களை வன்முறைக்கு தூண்டிவிட்டாரே தவிர களத்தில் இறங்கத் துணியவில்லை. புரட்சிகர கொள்கைத் திட்டமோ, செயற்பாடோ இல்லாததினாலும் ஆயுதப் போராட்டம்பற்றிய தெளிவு இல்லாததினாலும் வன்முறை நிகழ்வுகள் மாறி, மாறித் தோல்விகண்டதாலும் பேரவைத் தலைமைமீது விரக்தியடைந்த பிரபாகரன் தனித்தியங்கமுடிவுசெய்தார்.

ஏதேச்சையாக, கட்டுப்பாடற்ற முறையில், திசையின்றி பிரவாகமெடுத்த வன்முறை எழுச்சியானது இளைஞர் சமூகத்தின் இதயக் குமுறலை வெளிப்படுத்தியதே தவிர மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கவில்லை என்பதை பிரபாகரன் புரிந்துகொண்டார். தேசிய விடுதலையை இலட்சியமாக வரித்த கொள்கைத் திட்டத்துடன் ஒரு புரட்சிகர ஆயுதப் போராட்ட அமைப்பு கட்டி எழுப்பப்படவேண்டிய தன் வரலாற்றுத் தேவையையும் அவர் நன்கு உணர்ந்துகொண்டார்.

ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, கொள்கைத்திட்டம் ஆகியவற்றைக்கொண்ட ஒரு புரட்சிகர விடுதலை அமைப்பைக் கட்டி எழுப்பி, தீர்க்கமான ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கவேண்டுமென உறுதிபூண்ட பிரபாகரன் 1972 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து அந்த முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். வீரமும், அர்ப்பணிப்பும், விடுதலையுணர்வும் மிகுந்த புரட்சிகர இளைஞர்கள் பிரபாகரன் பின்னால் அணிதிரண்டனர்.

புதிய தமிழ்ப் புலிகள்

1972 ஆம் ஆண்டு இறுதிக் கட்டத்தில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் தனது வரலாற்று ரீதியான பிறப்பை எடுத்தது. புதிய தமிழ்ப் புலிகள் என்ற பெயரில் இந்த அமைப்பை உருவாக்கிய பிரபாகரன், அவசரப்பட்டு களத்தில் குதிக்காமல், ஆரம்ப காலத்தை, தனது தோழர்களுக்கு ஆயுதப் பயிற்சி அளிப்பதிலும் போர் முறைத் திட்டம் ஒன்றை உருவாக்குவதிலும் செலவழித்தார். அன்றைய யதார்த்த சூழ்நிலையையும், தமிழீழத்தின் பூகோள தன்மையையும் எதிரியின் இராணுவப் பலத்தையும் கருத்தில்கொண்டு நீண்டகால கெரில்லா (கரந்தடி) போர்முறையின் அடிப்படையில் ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதே பொருத்தமானதென பிரபாகரன் முடிவுக்கு வந்தார். ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே 'புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம்' என்ற இலட்சிய வரிகளைப் புனைந்த பிரபாகரன் தமிழீழ தாயகத்தைமீட்டு, சுதந்திர தனியரசு அமைப்பதையே புலிகள் இயக்கத்தின் அடிப்படைக் குறிக்கோளாக வரித்துக்கொண்டார்.

விடுதலைப் புலிகளின் தோற்றமானது எழுபதுகளைக்கொண்ட தசாப்தத்தின் ஒரு முக்கிய வரலாற்று நிகழ்வாகவும், தமிழீழ தேசிய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் ஒரு மாபெரும் திருப்புமுனையாகவும் அமைந்தது. திசை தெரியாது அலைமோதிய வன்முறை எழுச்சியிலிருந்து ஒரு திண்ணியமான நீண்டகால ஆயுதப் போராட்டத்திற்கான உறுதியான அத்திவாரத்துடன் புலிகள் இயக்கம் பிறப்பெடுத்தது. புலிகளின் பிறப்போடு புரட்சிகரமான ஒரு புதிய வரலாறும் பிறந்தது.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு கொலைகள்

1974 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 10ந் திகதி யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலைகள் இனத்துவேச அரசியலின் அசிங்கமான வெளிப்பாடாக அமைந்தது. தமிழரின் கலாசார வாழ்வை சிதைக்கவும் சிங்கள அரசு தயங்காது என்பதை இந்த நிகழ்வு எடுத்துக்காட்டியது. இச்சம்பவம் தமிழீழ மக்கள் மனதில் என்றுமே மாறாத ஒரு வடுவை ஏற்படுத்தியதோடு இன முரண்பாட்டை மேலும் இறுக்கச் செய்தது.

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்த விடாது தடுக்க சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசு பகீரத முயற்சிகளை செய்தது. இறுதியில் சிங்களப் பொலீஸாரை ஏவி மாநாட்டைக் குழப்பியது. இந்தச் சம்பவத்தில் 9 அப்பாவித் தமிழர்கள் கொலையுண்டார்கள். இந்தப் படுகொலைச் சம்பவத்திற்கு சூத்திரதாரியாக விளங்கியவர் யாழ்ப்பாண மேயர் அல்பிரட் துரையப்பாவாகும். சுதந்திரக் கட்சியின் வடமாகாண பிரதான அமைப்பாளராக இயங்கிய துரையப்பா, அரசின் அடிவருடியாக இருந்து தமிழ்த் துரோக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுவந்தார். தமிழ்த் தீவிரவாத இளைஞர்களை அரசுக்கு காட்டிக்கொடுத்தார். தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு சிங்களப் பொலீஸாரை ஏவிவிட்டதற்கும் இவரே காரணகர்த்தாவாக விளங்கினார். இந்த இனத்துரோகியை அழித்து சிங்கள அரசுக்கு ஒரு பாடம் புகட்ட பிரபாகரன் முடிவுசெய்தார்.

இதற்கிடையில், தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலைகளால் கொதிப்படைந்த சிவகுமாரன் அல்பிரட் துரையப்பாவையும், உதவிப் பொலீஸ் அத்தியட்சகர் சந்திரசேகராவையும் குண்டுவைத்து கொலைசெய்ய மேற்கொண்ட பகீரத முயற்சியில் தோல்வியடைந்தான். இதனால் பொலீஸாரால் தீவிரமாக வேட்டையாடப்பட்டு வந்த சிவகுமாரன் 1974 ஜூன் 5ந் திகதி வீரமரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டான். விடுதலையுணர்வும், வியப்புமிக்க துணிச்சலும், விடாமுயற்சியும் கொண்ட மகத்தான ஒரு விடுதலை வீரனை இழந்து தமிழீழம் துயரில் ஆழ்ந்தது.

துரையப்பா சுட்டுக் கொலை

பிரபாகரன் தலைமையில் விடுதலைப் புலிகள் திட்டமிட்டபடி செயலில் குதிக்கிறார்கள். தமிழினத்தின் பெரும் துரோகியான அல்பிரட் துரையப்பா 1975 யூலை மாதம் 27ந் திகதி பொன்னாலை வரதராஜப் பெருமாள் கோவிலுக்கு அருகாமையில் பிரபாகரனால் சுட்டுக்கொலைபடுகிறார்.

அல்பிரட் துரையப்பா கொலையுண்ட நிகழ்வு சிங்கள அரசுக்கு பேரதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. தமிழரின் போராட்டத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க முயலும் தமிழ்த் துரோகிகளுக்கு இச்சம்பவம் ஒரு எச்சரிக்கையாக அமைந்தது. சிங்களப் பேரினவாதக் கட்சிகள் தமிழீழத்தில் நிலைகொள்ள முனைந்த முயற்சிகளுக்கும் இந்தச் சம்பவம் ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்தது. சிங்கள இனவாத அடக்குமுறைக்கு எதிராகத் தொடுக்கப்பட்ட ஆயுத எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் முதலாவது அத்தியாயத்தை விடுதலைப் புலிகள் ஆரம்பித்துவைத்தனர். எழுபதுகளில் தமிழீழத்தை அதிரவைத்த முதலாவது ஆயுதப் போர் நடவடிக்கையை வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்தி விடுதலையை நோக்கிய நீண்ட கடினமான வரலாற்றுப் பயணத்தை தொடக்கிவைத்தார் பிரபாகரன்.

1976 ஆம் ஆண்டு மே 5ஆம் நாள் புதிய தமிழ்ப் புலிகள் என்ற அமைப்பு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் என்ற பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இராணுவ அமைப்பையும் அரசியல் அமைப்பையும் ஒன்றிணைந்த ஒரு தேசிய விடுதலை இயக்கமாக விடுதலைப் புலிகள் தமது வளர்ச்சிப் பாதையில் வீறுநடைபோட்டனர். அன்று மலர்ந்துகொண்டிருந்த எமது விடுதலை இயக்கத்திற்கும், தமிழர்களின் தேசியப் போராட்டத்திற்கும் பெரும் அச்சுறுத்தலாக விளங்கியது தமிழ்ப் பொலீஸ் உளவுப் படையாகும். இந்த உளவுப் படையுடன் சேர்ந்து சிங்கள அரசின் கைக்கூலிகளாகக் காட்டிக்கொடுப்போராக இனத் துரோகிகளும் இயங்கினர். தமிழீழத்தில் ஒரு ஆயுதப் போராட்ட அமைப்பு வளரவிடக்கூடாது என்பதில் மிகவும் உறுதியோடு எதிரியின் கைப்பொம்மைகளாக இவர்கள் செயற்பட்டனர். எனவே விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் ஆரம்பகால கெரில்லா நடவடிக்கைகள் பொலீஸ் உளவுப் படையை சிதைப்பதோடு, காட்டிக் கொடுக்கும் கயவர்களையும், இனத்துரோகிகளையும் அழிப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது.

தனியரசுக் கோரிக்கை

பாராளுமன்றத்திற்குப் புறம்பாக தமிழீழத்தில் தலைவிரித்தாடிய அரசியல் வன்முறை எழுச்சியும், புலிகள் இயக்கமாக உருவம்பெற்ற ஆயுத எதிர்ப்பு இயக்கமும் தமிழ் அரசியல்வாதிகளுக்கு அச்சுறுத்தலையும் நெருக்குதலையும் கொடுத்தது. பாலைவனத்தில் எழுப்பும் குரல்கள் போல பாராளுமன்றத்தில் விடும் அறிக்கைகளில் எவ்வித அர்த்தமும் இல்லை என்பதை தமிழீழ மக்கள் உணர்ந்துகொண்டனர். சமஷ்டி கோரி நடத்திய சாத்வீகப் போராட்டங்களும் பயனற்றுப்போய்விட்டதையும் மக்கள் உணராமல் இல்லை. தீவிரமடைந்து சென்ற சிங்கள இனவாத ஒடுக்குமுறையும் அதன் எதிர்வீச்சாக தமிழீழத்தில் உருவாகியுள்ள புரட்சிகர புறநிலைகளும், ஒற்றையாட்சியைக் கைவிட்டு தன்னாட்சி உரிமையை வென்றெடுக்க வேண்டுமென மக்கள் மத்தியில் எழுந்துள்ள புதிய அரசி

(10 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

எழுபதுகளில் வன்னிக் காட்டில் தலைவர் பிரபாகரனிடம் பயிற்சி பெறும் எமது ஆரம்பகால உறுப்பினர்கள்

இரண்டு தசாப்தங்களும் புலிகளும்

(8 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வல் விழிப்புணர்வும் தமிழ் அரசியல்வாதிகள்மீது ஒரு புதிய அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஒப்பந்தங்கள் செய்து உடன்பாடுகள் செய்து ஒத்துழைப்புச் செய்து எல்லா வகையிலும் நெகிழ்ந்துகொடுத்தும் சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்தால் மாறி மாறி ஏமாற்றப்பட்ட கசப்பான வரலாற்று அனுபவமும் தமிழ்த் தலைவர்களை உறுத்தியது. தமிழீழத்தில மேலோங்கி நின்ற தன்னாட்சி உரிமைக்குரலுக்கு செவிசாய்க்க மறுத்தால் அது அரசியல் தற்கொலையில் முடியும் என்பதையும் அரசியல் தலைவர்கள் உணர்ந்தனர். இவ்வாறான வரலாற்று நிர்ப்பந்தங்களால் நெருக்கப்பட்ட தமிழ் அரசியல்வாதிகள் மக்களின் அரசியல் அபிலாசைகளுக்கு ஒத்திசைவாக தன்னாட்சி உரிமையின் அடிப்படையில் தனியரசுக் கோரிக்கையை முன்வைக்க முன்வந்தனர்.

1976 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் வட்டுக்கோட்டையில் நிகழ்ந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தேசிய மாநாட்டில் "தன்னாட்சி உரிமையின் அடிப்படையில் ஒரு சுதந்திரமான, இறைமையுடைய மதசார்பற்ற சோசலிச தமிழீழத்தை அமைப்பது" என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற தமக்கு மனுத்தருமாறு கோரி, 1977 யூலையில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் கூட்டணியினர் தமிழ் மக்களை வேண்டிக் கொண்டனர். தேர்தலில் வெற்றிபெறும் உறுப்பினர்கள் தமிழீழ தேசிய நிர்ணய அவையாகச் செயற்பட்டு, தமிழீழ அரசுக்கான யாப்பு ஒன்றைத் தயாரித்து தமிழீழத்தின் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டப் போராடுவோம், எனவும் கூட்டணியினர் தமது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் பிரகடனம்செய்தனர். சர்வசன வாக்கெடுப்புப்போல நிகழ்ந்த இத் தேர்தலில் தமிழீழ மக்கள் தமது அரசியல் அபிலாசை என்ன என்பதை தெட்டத்தெளிவாகத் தெரியப்படுத்தினர். அமோக வெற்றியை ஈட்டிய கூட்டணியினர் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிய கதையை இங்கு விபரிக்கத் தேவையில்லை.

தமிழீழ மக்களின் தன்னாட்சி உரிமைப் போராட்டத்தை வெறும் தேர்தல் கோஷமாக கூட்டணியினர் பயன்படுத்தியமை தமிழீழ மக்களுக்கு இழைத்த மாபெரும் வரலாற்றுத் துரோகமாகும். தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் அடிப்படை அரசியல் உரிமையான தன்னாட்சி உரிமையை கொச்சைப்படுத்தும் வகையில் கூட்டணியினர் அரங்கேற்றிய இந்த அரசியற் துரோக நாடகம் தமிழ் மக்களின் தேசிய போராட்டத்தை பின்னடைவுக்குள் தள்ளியது.

1977 தேர்தலில் பெரும்பான்மைப் பலத்துடன் பதவியேற்ற ஜே ஆரின் ஆட்சிப்பீடம் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக யுத்தப் பிரகடனம் செய்வதுபோல ஒரு பயங்கர இனக் கலவரத்தை கட்டவிழ்த்துவிட்டது. இந்தச் சிங்கள இனவெறிப் பேயாட்டத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழ் மக்கள் கொல்லப்பட்ட போதும் கூட்டணித் தலைவர்கள் செயலிழந்துபோய் தமது பாராளுமன்ற நாற்காலிகளைமட்டும் இறுக்கப் பற்றியபடி இருந்தனர். இந்தச் சம்பவத்தை அடுத்து, கூட்டணித் தலைமை தமிழீழ அரசியல் அரங்கிலிருந்து முற்றாக அந்நியப்பட்டு நின்றது. இந்த வெற்றிடத்தை நிரப்புவதுபோல விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதப் போராட்டம் முனைப்புறத் தொடங்கியது. அரசின் அடக்குமுறை கருவிகளாக செயற்பட்டு தமிழ் மக்களின் போராட்டத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாக விளங்கிய பல இரகசியப் பொலீஸ் அதிகாரிகளையும் இனத் துரோகிகளையும் எமது இயக்கம் அழித்தது.

(தொடரும்)